

ת"פ 18047/03/13 - מדינת ישראל, משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד אסד מנסור - הובא

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 18047-03-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' מנסור(עציר)
בפני כבוד השופט הישאם אבו שחאדה

בעניין: מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות-

שלוחת רמלה

המאשימה ע"י עוה"ד דפנה קרפל

נגד

אסד מנסור - הובא על ידי שב"ס ע"י עוה"ד

פאדי חמדאן

הנאשמים

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו את ביצוען של העבירות הבאות: איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**) וכן תקיפת עובד ציבור לפי סעיף 382א(א) לחוק העונשין.

2. על פי עובדות כתב האישום, במועד הרלוונטי לכתב האישום, היה הנאשם אסיר בבית הסוהר איילון (להלן: **בית הסוהר**). ביום 12.7.12, בשעה 11:14 או בסמוך לכך, בבית הסוהר, תקף הנאשם את הסוהר אמארה טדלה (להלן: **אמארה**) בכך שהוציא ידו מהאשנב התחתון של דלת תאו (להלן: **התא**) ודקר אותו באמצעות עט. מיד לאחר מכן, סגר הנאשם את פתח האשנב והגיעו למקום שני סוהרים נוספים, צחי צדקה (להלן: **צחי**) וכן מפקדת האגף שבו מצוי התא, ליטל אופיר (להלן: **ליטל**). כמו כן, על פי עובדות כתב האישום, בהמשך, ירק הנאשם על אמארה מפתח האשנב העליון של תאו וכן קילל את הסוהרים ואיים עליהם בכך שאמר: "**בני זונות, זונות, אני יזיין אתכם ואוריד לכם את הראש**". בנוסף, הנאשם שפך על ליטל כוס מים וכן קילל אותה "**זונה, מזדיינת, שרמוטה**".

ראיות המאשימה

3. מטעם המאשימה העידו אמארה, ליטל וצחי וכן אלכס ריבקין (להלן: **אלכס**), אשר גבה את אמרתו של הנאשם.

4. להלן תמצית עדותו של אמארה בבית המשפט (פרוט' מיום 21.9.16, עמ' 26, ש' 4 - 25, עמ' 27 ש' 1 - 11, 15 - 23, 26 - 29, עמ' 28 ש' 24 - 32):

א. ביום 12.7.12 הנאשם היה מוחזק בתא באגף הפרדה. בדלת תאו של הנאשם היו שני אשנבים, אשנב עליון ואשנב תחתון, כאשר לכל אשנב ישנו מכסה המאפשר את סגירתו מהצד של הדלת שמחוץ לתא.

ב. בעת שאמארה עבר במסדרון האגף ליד התא של הנאשם, הנאשם ניסה לדקור אותו דרך האשנב התחתון עם חפץ לא מזוהה, אך להערכתו ככל הנראה מדובר בעט. אמארה זז לאחור וסגר מבחוץ את המכסה של האשנב התחתון.

ג. הנאשם גם קילל ואיים באומרו כלפי הסוהרים את הדברים הבאים: "**בני זונות, אני אזיין אתכם, אני אוריד לכם את הראש**".

ד. בהמשך, הגיעו ליטל וצחי ואשר הרחיקו את אמארה מהמקום. הנאשם ירק לעברה של ליטל מתוך האשנב העליון והיריקה פגעה בה. לכן, סגרו גם את המכסה של האשנב העליון.

ה. בהמשך, הנאשם עבר לאזור המקלחת והשירותים שבתאו ודרך הסורגים של אותו אזור בתא, התחיל להתיז מים מתוך התא כלפי חוץ, ואלה גם פגעו בליטל.

ו. אמארה זיהה את הנאשם בכך שראה את פניו בעת שהוא מנסה להציץ מתוך האשנב התחתון של התא בעת שניסה לדקור אותו עם חפץ בלתי מזוהה. בנוסף, רשם את פרטיו של הנאשם במזכר שערך, מתוך הרישום שמתנהל בשירות בתי הסוהר לגבי נוכחות אסירים בתאים שונים, בנקודות זמן שונות.

5. ליטל העידה בבית המשפט, בתמצית, כדלקמן (פרוט' מיום 21.9.16, עמ' 19, ש' 17 - עמ' 20 ש' 5, עמ' 20 ש' 27 - עמ' 21 ש' 13, עמ' 24 ש' 15 - 23):

א. כשהגיעה למסדרון שמחוץ לתאו של הנאשם, בעקבות טענתו של אמארה שניסה לדקור אותו, הנאשם ירק לכיוון שלה מתוך תאו, ובהמשך גם שפך מים החוצה לכיוון הסוהרים.

- ב. לאחר ריענון זיכרונה מתוך המזכר שהכינה, ציינה שהמים פגעו בה וגם היריקה שהנאשם ירק מתוך תאו, גם פגעה בה.
- ג. כמו כן, הבהירה שאינה זוכרת אם המים שאותם התיז הנאשם מתאו כלפי חוץ, פגעו בסוהרים נוספים, או לא.
6. צחי העיד, בתמצית, כדלקמן (פרוט' מיום 21.9.16, עמ' 14 ש' 16 - 25, עמ' 15 ש' 1 - 21, עמ' 16, ש' 1 - 5):
- א. ביום 12.7.12, ישב באחד המשרדים של בית הסוהר וראה את סרטון מצלמות האבטחה שמתעד את המסדרון שבו נמצא התא בו שהה הנאשם באותו יום.
- ב. מתוך סרטון מצלמות האבטחה ניתן היה לראות הושטה של יד מתוך האשנב של דלת תאו של הנאשם, בניסיון לתקוף את אמארה שחלף ליד התא.
- ג. בעקבות כך, הגיע למסדרון שמחוץ לתא של הנאשם, יחד עם ליטל, וראה את הנאשם יורק לעברו של אמארה ובהמשך שופך מים דרך הסורג של המקלחת של התא כלפי חוץ, וזאת לכיוונה של ליטל.

גרסת הנאשם

7. הנאשם נחקר תחת אזהרה ביום 13.11.12, היינו כארבעה חודשים לאחר האירוע נשוא כתב האישום. גרסתו של הנאשם, כפי שהיא עולה מתוך אמרת החוץ שלו, ומתוך עדותו בבית המשפט, היא כדלקמן (ת/1; פרוט' מיום 19.12.16, עמ' 32, ש' 22 - עמ' 33 ש' 18, עמ' 35 ש' 1 - 5, ש' 17 - 27, עמ' 36 ש' 10 - 22):
- א. במועד האירוע נשוא כתב האישום הוחזק בתא הפרדה וביקש מהסוהרים שיביאו לו אוכל ותרופות. לטענתו, בקשותיו החוזרות לא נענו במשך מספר שעות. בשלב מסוים, בעת שכבר היה רעב מאוד, התעצבן והחל לאחוז בדלת התא במטרה לנסות הזיזו והחל לקלל את הסוהרים.
- ב. הנאשם מכחיש שניסה לדקור את אמארה בעת שחלף במסדרון שמחוץ לתא באמצעות חפץ כלשהו. בנוסף, הנאשם הכחיש שאיים בדרך כלשהי על הסוהרים וכן הכחיש שירק או שפך מים

לעברם.

עבירת התקיפה

8. הנני מעדיף את גרסתם של ליטל, אמארה וצחי על פני גרסתו של הנאשם לעניין אירוע התקיפה. להלן נימוקיי:

א. העדויות של כל אחד מהסוהרים בנפרד, ליטל, צחי ואמארה, מהווה **חיזוק** לעדות של כל אחד מהם, ומכאן מהימנות עדותם.

ב. עדותו של הנאשם בבית המשפט בחקירה הראשית היתה מאוד לקונית. הנאשם מסר הכחשה כללית תוך שימוש במילים "לא נכון" לשאלות מדריכות שנשאל בחקירה הראשית, וזאת בנקודות מהותיות קרי, לעניין הדקירה באמצעות עט, לגבי היריקה ולגבי פעולת השלכת המים מתוך שטח תאו. הסגנון הלקוני שבו נמסרה עדותו של הנאשם, ללא מתן הסבר מפורט אודות האירוע, מצדיקה **להפחית** ממשקלה.

9. יוזכר, שעבירת התקיפה מוגדרת בסעיף 378 לחוק העונשין במילים הבאות:

"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולעניין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות".

10. ללמדך, שעצם היריקה של הנאשם והתזת מים מתוך התא לעברם של אמארה וליטל, כאשר המים ו/או היריקה פגעו במי מהם, די בהם כדי שתתקיים עבירת התקיפה. יתר על כן, כידוע, כבר נקבע בפסיקה כי "יריקה" על אדם מקיימת את מלוא יסודותיה של עבירת התקיפה (ראו: ע"פ 331/66 **משה כהן נ' מדינת ישראל** פ"ד כ(4) 172).

11. לגבי הטענה שהנאשם הושיט את ידו מתוך האשנב התחתון של דלת תאו, וניסה לדקור את אמארה באמצעות חפץ בלתי מזוהה שנחזה להיות עט, לא הוכח שהנאשם אכן פגע באמארה עם אותו חפץ. על כן, מדובר רק בעבירה של "**ניסיון**" תקיפה. יחד עם זאת, מאחר וקבעתי כממצא עובדתי כי היריקה והמים פגעו בליטל, וזאת בהסתמך על עדותה שהעדפתי אותה על פני עדותו של הנאשם, הנני קובע שיש להרשיע את הנאשם בעבירה **המושלמת** של תקיפה ולא בעבירה של **ניסיון** לתקיפה.

לגבי עבירת האיומים

12. עבירת האיומים עולה בבירור מתוך דברי הנאשם שנשמעו על ידי אמארה, לפיהם הוא "יוריד להם את הראש", כאשר מושא האיומים הם הסוהרים באגף שבו נמצא תאו. כאמור, העדפתי את גרסתו של אמארה על פני גרסתו של הנאשם לאותו אירוע, ולכן הנני קובע כממצא עובדתי שהנאשם אכן אמר את הדברים האמורים. לא יכולה להיות מחלוקת שהדברים הללו מקיימים את היסוד העובדתי של עבירת האיומים. לעניין היסוד הנפשי לעבירת האיומים, יש ללמוד עליו מהתנהגותו הכוללת: קללות, ניסיון לדקור את אמארה דרך האשנב התחתון של דלת תאו באמצעות חפץ שנחזה לאמארה כעט, יריקה לעבר ליטל וכן שפיכת מים מתוך תאו לעברה. ההתנהגות הכוללת מלמדת על הפעולות המקסימליות שהנאשם היה יכול לבצע בהיותו כלוא כאשר הסוהרים מחוץ לתאו. התנהגות כוללת זו יוצרת חשש שאילו לא הפרידה ביניהם הדלת הנעולה של התא, ייתכן והיה מבצע פעולות יותר אקטיביות של אלימות כלפי הסוהרים. לפיכך, הנני קובע שיש להרשיע את הנאשם בעבירת האיומים.

הבקשה להרשעת הנאשם בעבירה של העלבת עובד ציבור

13. לאחר שהסתיימה פרשת התביעה, והנאשם סיים להעיד בחקירה ראשית, ביקשה באת כוח המאשימה לתקן את כתב האישום על ידי הוספת עבירה של "העלבת עובד ציבור". בקשה זו נדחתה במעמד הדיון (ראו: החלטתי בפרוט' מיום 19.12.16, עמ' 33 ש' 20 - עמ' 34 ש' 8). בשלב הסיכומים, באת כוח המאשימה ביקשה שבית המשפט יעשה שימוש בסמכותו וירשיע את הנאשם בעבירה האמורה, שאינה מופיעה בכתב האישום, עקב כך שלפי הראיות שהוצגו בפני בית המשפט, הנאשם אכן העליב את הסוהרים בכך שכינה אותם "בני זונות" ו-"שרמוטות".

14. למעשה, הנאשם אישר כבר באמרת החוץ שלו שאכן כינה את הסוהרים "בני זונות" ו-"שרמוטות". ללמדך, שנתון עובדתי זה עמד לנגד עיניה של המאשימה עוד בעת ניסוח כתב האישום. אף על פי כן, המאשימה בחרה שלא להאשימו בביצוע עבירה של העלבת עובד ציבור. בנוסף, בשום שלב שלאחר הגשת כתב האישום, ועד סיום פרשת התביעה, לא היתה כל בקשה מטעם המאשימה לתקן את כתב האישום על ידי הוספת העבירה האמורה.

15. השיהוי המשמעותי מטעם המאשימה בהעלאת בקשתה לתקן את כתב האישום, וזאת רק במסגרת פרשת ההגנה, לאחר שהסתיימה חקירתו הראשית של הנאשם, די בו כדי לדחות את בקשתה. העובדה שהנאשם אישר שקילל את הסוהרים בחקירתו הראשית, אין בה כל רבותא. מדובר בנתון ראייתי שהיה ידוע למאשימה מראש והעובדה שעבירה זו לא נכללה בכתב האישום יוצרת **ציפייה לגיטימית** אצל הנאשם, שהיא גם לא תיכלל בהמשך. לפיכך, בקשתה של המאשימה להרשיעו בעבירה זו, נדחית.

הטענות של הנאשם למחדלי חקירה

16. הנאשם טען שיש לזכותו בשל כך שהחקירה התאפיינה במספר מחדלי חקירה ואשר קיפחו את הגנתו. אעמוד להלן על טענותיו אלה:

א. העדר תפיסה של סרטון מצלמות האבטחה: הנאשם טען שמאחר וסרטון מצלמות האבטחה שבסמוך לתא, לא נתפס על ידי היחידה החוקרת, הדבר פגע בהגנתו וביכולתו להתגונן כנגד האישום. טענה זו דינה להידחות.

הלכה פסוקה היא שהמאשימה אינה חייבת להביא במסגרת ההליך הפלילי את הראיה המקסימלית האפשרית לצורך הרשעתו של הנאשם ועליו לבחון כל מקרה לגופו, מה המשקל שיש לתת למחדל, לא רק שהוא עומד כשלעצמו, אלא גם בראיית מכלול הראיות. נפקותו של המחדל תלויה בתשתית הראייתית שהניחה התביעה ובספקות שאותם מעורר הנאשם. (ע"פ 5386/05 **אלחורטי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (18.5.2006), בפסקה ז(2) לפסק דינו של כבוד השופט רובינשטיין כתוארו דאז).

בפסיקה ניתן למצוא מספר דוגמאות שבהן העדר תפיסה של סרטונים מתוך מצלמות אבטחה שמתעדות את המתרחש במקום קרות העבירה, לא הכריע את הכף לזכותו של הנאשם ולמרות המחדל ההרשעה המשיכה לעמוד בעינה וזאת לאור קיומן של ראיות מפלילות אחרות. (ראו למשל, רע"פ 4310/13 **שדה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (27.8.13), פסקה 9 להחלטתו של כבוד השופט מלצר; ע"פ 8529/11 **אטקשייב נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (24.5.2012), בפסקה 8 לפס"ד של כבוד השופט הנדל; ע"פ 9536/11 **סרור נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (16.9.2014), פסקה 63 לפסק דינו של כבוד השופט סולברג).

במקרה שבפני, מדובר בעדות של שלושה סוהרים, לגבי אופן התנהלותו של הנאשם, כאשר כל אחת מהן תומכת ברעותה. יתר על כן, הנאשם אינו טוען שמדובר באירוע שהוא פרי דמיונם של שלושת הסוהרים ומאשר שהיה דין ודברים ביניהם ואשר בעטיו קילל אותם מתוך תאו. יוצא מכך, שמדובר באירוע שתחילתו במעשי פרובוקציה מטעם הנאשם כלפי הסוהרים שהנאשם היה יכול להימנע מהם מלכתחילה ולא התרשמתי שהסוהרים רצו להעליל על הנאשם בדרך כלשהי. לסיכום, לא התרשמתי שקופחה הגנתו של הנאשם בשל אי הבאת סרטון מצלמות האבטחה.

ב. הטענה לשיהוי בגביית אמרתו של הנאשם והעדר אזהרה כדן: הנאשם טוען שחקירתו ארבעה חודשים אחרי האירוע גרמה לקיפחה את הגנתו. בנוסף, הוסיף כי נוסח האזהרה היה לקוני, וזאת בין לעניין עבירת התקיפה ובין לעניין עבירת האיומים. בנסיבות אלה, לטענתו, קופחה הגנתו ונפגעה יכולתו להביא גרסה סדורה כנגד טענות הסוהרים כלפיו. טענה זו דינה להידחות.

אומנם, טוב היה אילו הנאשם היה נחקר בסמוך למועד קרות האירוע נשוא כתב האישום, אך לא התרשמתי ששיהיו זה אכן פגע בהגנתו בצורה מהותית, כך שלא היה יכול להתגונן כיאות כנגד החשדות שהועלו כנגדו. בסופו של יום, גם אם הייתי מרחיק לכת (ויובהר, שאין זו עמדתי), ומקבל את כל טענותיו של הנאשם, כנגד האמרה שנגבתה ממנו, בסופו של יום, הסעד לו היה זוכה, הוא פסלות האמרה בלבד, ולא זיכויו בדיון. עצם פסלות האמרה, אינו מעלה ואינו מוריד לעניין מסלול הרשעתו של הנאשם, כאשר הבסיס הראייתי להרשעה הוא לא הודאתו אלא ראיות חיצוניות בדמות עדותם של אמארה, ליטל וצחי.

יתר על כן, לא התרשמתי שנפל פגם כלשהו בלשון האזהרה של הנאשם באמרת החוץ. באמרת החוץ הנאשם הזהיר בביצוען של העבירות הבאות: העלבת עובד ציבור, איומים, ותקיפת סוהר. יתר על כן, הנאשם גם נשאל במפורש האם ניסה לזרוק עט על אמארה, וזאת כאירוע תקיפה, והוא השיב על כך בשלילה (ת/1 ש' 16 - 17). בנוסף, לנאשם נאמר במפורש שהוא חשוד בכך שירק ושפך מים על אמארה (ת/1, ש' 19 - 21). אם לא די בכך, הנאשם נשאל במפורש האם אמר לסוהרים ש-"זיין אותם ויוריד להם את הראש" (ת/1, ש' 31 - 33).

ללמדך, שהנאשם ידע היטב במסגרת אמרת החוץ במה הוא חשוד, הן לעניין סוג העבירות והן לעניין טיב המעשים. הווה אומר, מדובר בחקירה הוגנת לחלוטין והנני קובע כממצא עובדתי שלא קופחה הגנתו, בדרך כלשהי בשל כך שנחקר תחת אזהרה כארבעה חודשים לאחר האירוע.

הטענה של הנאשם בדבר תיאום גרסאות

17. לדיון ההוכחות שהתקיים בפניי ביום 21.9.16, התייצבו אמארה, ליטל וצחי. בטרם שמיעת עדותם, בא כוח הנאשם טען כי הנאשם מסר לו שלושתם הגיעו באותו היום, עובר לדיון, לאזור תאי המעצר שבקומת המרתף של בית המשפט וחלפו ליד תאו, שוחחו ביניהם וליטל הצביעה עליו בפני אמארה וצחי. לטענת בא כוח הנאשם, מדובר בתיאום גרסאות לגבי זיהויו של הנאשם לעניין האירוע נשוא כתב האישום, ולכן, לטענתו, מדובר בתיאום גרסאות שגובל בשיבוש הליכי משפט (ראו דברי בא כוח הנאשם בפרוט' מיום 21.9.16, עמ' 13 ש' 17 - 22, עמ' 14 ש' 2 - 9). טענות אלה אין בהן ממש ודין להידחות. להלן נימוקיי:

א. שאלת הזיהוי של הנאשם כמי שקילל, איים, הושיט ידו מתוך האשנב התחתון לעברו של אמארה וגם ירק לכיוון הסוהרים ושפך לעברם מים - כלל לא עמדה על הפרק, כסוגיה ששנויה במחלוקת. המחלוקת בין הצדדים נגעה למהות המעשים שבוצעו ולא למיהות העושה.

ב. הנאשם בעצמו אישר שהיה דין ודברים בינו לבין הסוהרים, אך תוך הצגת גרסה שונה מזו שהוצגה על ידם.

- ג. ללמדך, שלא היה כל צורך בכך שהסוהרים יתאמו גרסאות ביניהם בסוגיית הזיהוי של הנאשם.
- ד. ליטל נשאלה במפורש בחקירתה הנגדית על ידי בא כוח הנאשם, אודות העובדה שהיא, צחי ואמארה ירדו למרתף בית המשפט במועד הדיון, בטרם תחילתו. כמו כן, הבהירה ששלושתם ירדו למרתף שבו מצויים תאי העצורים, מטעמים חברתיים גרידא, על מנת לשהות במחיצתם של סוהרים אחרים שהם עמיתים למקום העבודה. כמו כן, הבהירה שבתא שבו הוחזק הנאשם נכח אסיר אחר, שלא קשור כלל לתיק שבפני, וניהלה עימו שיחת חולין כללית מכח ההיכרות הקודמת ביניהם בשל עבודתה. בהמשך, אישרה שהצביעה על הנאשם בתור האסיר שלגביו הוזמנה להעיד (ראו: פרוט' מיום 21.9.16, עמ' 22, ש' 5 - 26, עמ' 23 ש' 1 - 8).
- ה. אמארה גם נשאל בחקירתה הנגדית אודות העובדה שעובר לדיון שבו היה אמור להעיד, באותו היום, היה באזור תאי המעצר של בית המשפט והבהיר שלא שוחח עם הנאשם כלל ועיקר ולא פנה אליו (פרוט' מיום 21.9.16, עמ' 29 ש' 18 - 29).
- ו. בעדותו של הנאשם בבית המשפט, לא התייחס כלל ועיקר לאירוע המתואר לעיל על מנת שתישמע גרסתו לגבי מה שהתרחש באותו היום. יוצא מבכך, שלמול עדותם של ליטל ואמארה כפי שהובאה לעיל, אין כל גרסה מטעם הנאשם. די בכך על מנת שמלוא טענותיו של בא כוח הנאשם בדבר תיאום גרסאות בין הסוהרים, או ניסיון שיבוש ההליך המשפטי, יידחו בשתי ידיים.

סוף דבר

18. לאור כל האמור לעיל, הנני מרשיע את הנאשם בביצוען של העבירות הבאות: אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין ותקיפת עובד ציבור לפי סעיף 382א(א) לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ג טבת תשע"ז, 11 ינואר 2017, במעמד הצדדים.